Jenže teď si nemohl dovolit usnout. Za chvíli bude vystupovat, a navíc má před sebou fůru věcí, které musí dneska udělat.

Ta-dam, ta-dam…

Jenomže to houpání vlakového kupé bylo tak podmanivé a ten uklidňující klapavý zvuk jako by mu zpomaloval tlukot srdce a to horko… To horko přímo tlačilo na víčka. Bylo by tak snadné zavřít oči a na chvíli si zdřímnout, ale…

Ta-dam, ta-dam, ta-dam…

Vždyť to by zcela určitě zaspal, přejel by svoji zastávku a musel by se vracet, což by byla neuvěřitelná ztráta času.

Ta-dam, ta-dam…

Musí toho dneska ještě tolik udělat…

Ta-dam, ta-dam, ta-dam…

Musí jít do nemocnice navštívit svou mámu, postarat se o domácnost, když ona nemůže, nakoupit jídlo… Zjistit, jak se daří bratránkovi. Když před dvěma roky odjížděl, nebyl na tom ten hoch moc dobře, a zatímco byl pryč, nějak s ním ztratil kontakt. Dva roky mu nenapsal ani nezavolal a bratranec se taktéž neozval. Musí s ním tedy obnovit přátelství. Omluvit se mu za to, že mu ani nepopřál k narozeninám. Vysvětlit mu, proč tak neučinil.

Tolik věcí musí udělat…

Ta-dam, ta-dam, ta-dam…

Tolik věcí.

A ani jedna nebude snadná.

Nemůže si dovolit usnout, brzy bude vystupovat.

Ta-dam, ta-dam, ta-dam…

Ale ta únava…

Ta únava…

Ta-dam, ta-

„-pče, vstávej! Chlapče!“

Náhle ucítil, jak jím kdosi třese.

Rychle otevřel oči a vyskočil na nohy.

Tak nakonec přece jen usnul!

Zatraceně!

Přejel stanici, kde měl vystupovat?

Ne!

Vlak právě zpomaloval, aby mohl zastavit u nástupiště.

Zmateně se rozhlédl kolem sebe.

Kdo ho vlastně probudil?

Hned vedle něj seděla jakási starší paní a mile se na něj usmívala.

„Promiň, že jsem tě vzbudila, ale na jízdence, kterou máš před sebou na stolku, je napsáno jméno města, kde teď zastavíme. Nechtěla jsem, abys to třeba náhodou přejel.“

„Děkuji mockrát. Kdybyste mě nevzbudila, asi bych skončil kdovíkde,“ oplatil jí úsměv a sundal z přihrádky na zavazadla svůj kufr. „Na shledanou a ještě jednou děkuji,“ rozloučil se se svou spolucestující, která ho zachránila, a i s kufrem se z kupé vypotácel do uličky.

Ke dveřím vagonu dorazil právě ve chvíli, kdy vlak úplně zastavil.

Chytil za kliku, zatlačil a otevřel stará vlaková dvířka. Pevně sevřel svůj kufr, opatrně sestoupil po příkrých schůdcích a v příštím okamžiku se ocitl na místě, kde téměř na den přesně před dvěma lety nasedl do vlaku, který mířil opačným směrem. Ano, naposledy na tomto místě stál před dvěma roky a za celou tu dlouhou dobu to tady ani jednou nenavštívil.

Nepřijel sem, protože nechtěl.

Nechtěl se sem vrátit a nechtěl to ani nyní. Kdyby nebylo máminy nemoci, zůstal by přes prázdniny na internátě tak jako předtím a užíval by si volno společně s přáteli ze školy, kteří se taktéž rozhodli nejet domů. Teď by pravděpodobně byli někde u vody. Anebo by byl